

Publicație editată de Parohia TOMA COZMA,
ISSN 2067 - 8274
Str. Toma Cozma, nr. 41, cod poștal 700 554, Iași,
tel/fax: 0232 211 273
Preot paroh Mihai Mărgineanu, tel. 0742 044 844 (Coordonator principal)
Preot coslujitor Florin Aurel Călugăru, tel. 0752 900 697
Voluntari:
*Relații Publice: tel. 0741 706 602, Vasilica Onofrei
*Administratori site parohie/pagină facebook:
Costel Dumitru, Alexandru Losonczy, Vasilica Onofrei
* Alte activități: Paul Sârbu, Irina Coman, Valentin Burlacu
www.parohiatomacozma.ro,
parohiatomacozma@gmail.com

Se distribuie prin pangarul parohiei. Pentru susținerea acestei publicații, dar și pentru activitățile culturale și filantropice ale parohiei, primim donații în contul IBAN RO95 BTRL RONC RT06 6735 6201, Banca Transilvania, CIF: 11198095.

Vizitați-ne pe

facebook

Biserica Toma Cozma

Program liturgic

Duminică, 16 februarie,

- 8.00 Utrenia, Sfânta și Dumnezeiasca Liturghie

Vineri, 21 februarie

- 17.00 Taina Sf. Maslu

•Sâmbătă, 22 februarie,

-7.00 Utrenia, Sfânta și Dumnezeiasca Liturghie, urmată de Pomenirea morților

- 17.00 Slujba Vecerniei

Cămașa sufletului

Aproape încântat de convingerile lui "rezonabile" și oarecum mândru de propria sinceritate, un om îi spuse odată unui calugar:

- Parinte, sincer să fiu, eu unul cred în Dumnezeu, dar nu prea le am cu biserica asta de aici din lume.

N-am mai fost de copil pe la slujbe, iar de Spovedanie - nici vorba!

Eu așa consider, că important este să crezi în Dumnezeu, iar restul sunt obiceiuri băbești, nepotrivite cu nivelul și demnitatea omului de azi.

Calugarul îl privi cu blandete, apoi îi spuse, pe neașteptate:

- Prietene, abia acum vad eu, nevrednicul de mine, ce cămașa frumoasă și scrobită ai dumneata!

Luat prin surprindere, omul a ridicat din umeri și a tacut, flatat și nedumerit în același timp, însă calugarul a continuat:

- Spune-mi, dumneata porți această cămașa cât e ziua de lungă?

- Da, o... o zi o porț, în orice caz... - răspuse omul, aproape balbait.

- Dar se întâmplă să o porți și două sau trei zile?

- Nu știu, poate că uneori da...

- Dar o săptămână sau o lună întreaga, o porți?

- A, nu, parinte, nu se poate așa ceva!

M-am simțit groaznic în ea...

- Pai de ce, prietene, nu-i aceeași cămașa care-ți place acum?! - urma calugarul, prefacându-se a nu fi priceput.

- Pai... o cămașa e o cămașa și... Se murdărește și ea... și trebuie spălată. Pe urmă sigur, o iau iarasi pe mine, ma simt bine în ea, cum este când te primenesti...

- Pai, vezi, prietene! Așa cum se murdărește cămașa de pe dumneata și trebuie cu tot dinadinsul spălată pentru a o purta din nou, tot la fel și sufletul se "murdărește" de păcate și de multele noastre slăbiciuni.

Și cum l-ai putea curăța, te întreb, dacă nu la Spovedanie și la sfintele slujbe, prin dragostea și harul lui Dumnezeu, Care are putere pe toate să le ierte și să le facă noi, luminându-le până la stravezime?

....

"Eu sunt foarte impresionat de exemplu când la biserică nu-mi vine un copil sau nu-mi vine mama cu tata, ci-mi vine familia, adică toată structura, uneori chiar însoțită de bunici. Și mai cu seamă, sunt foarte impresionat când părinții își aduc copiii la împărțășit, pentru că, din momentul respectiv, ei, ținându-i în brațe pe copiii lor, promit că ei înșiși se vor spovedi și se vor împărțăși, un fel de promisiune prin copiii lor."

(Părintele Constantin Necula)

Pildă primită prin poșta electronică

Credința și fapta

Foaie duminicală a parohiei "Toma Cozma"

Duminica a 34-a după Rusalii (a Întoarcerii Fiului risipitor)

Evangelia duminicii Ev. Luca 15, 11-32

Zis-a Domnul pilda aceasta: Un om avea doi fii. Și a zis cel mai tânăr dintre ei tatălui său: Tată, dă-mi partea ce mi se cuvine din avere. Atunci el le-a împărțit averea. Dar nu după multe zile, adunând toate, fiul cel mai tânăr s-a dus într-o țară depărtată și acolo și-a risipit averea trăind în desfrânări. Și, după ce a cheltuit totul, s-a făcut foamete mare în țara aceea și el a început să ducă lipsă. Și, ducându-se, s-a alipit el de unul din locuitorii acelei țări și acesta l-a trimis la țarinile sale să pască porcii. Și dorea să-și sature pântecele din roșcovele pe care le mâncau porcii, însă nimeni nu-i dădea. Dar, venindu-și în sine, a zis: Câți argați ai tatălui meu sunt îndestulați de pâine, iar eu pier aici de foame! Sculându-mă, mă voi duce la tatăl meu și-i voi spune: Tată, am greșit la cer și înaintea ta; nu mai sunt vrednic să mă numesc fiul tău. Fă-mă ca pe unul din argații tăi. Și, ridicându-se, a venit la tatăl său. Dar, încă departe fiind el, l-a văzut tatăl său și i s-a făcut milă și, alergând, a căzut pe grumazul lui și l-a sărutat. Atunci i-a zis fiul: Tată, am greșit la cer și înaintea ta și nu mai sunt vrednic să mă numesc fiul tău. Iar tatăl a zis către slugile sale: Aduceți degrabă haina lui cea dintâi și-l îmbrăcați și dați inel în mâna lui și încălțăminte în picioarele lui; apoi, aducând vițelul cel îngrășat, înjunghiați-l ca, mâncând, să ne veselim, căci acest fiu al meu mort era și a înviat, pierdut era și s-a aflat. Și au început să se veselească. Iar fiul cel mare era la țarină. Când a venit și s-a apropiat de casă, a auzit cântece și jocuri. Atunci, chemând la sine pe una dintre slugi, a întrebat ce înseamnă acestea. Iar ea i-a spus: Fratele tău a venit și tatăl tău a înjunghiat vițelul cel îngrășat, pentru că l-a primit sănătos. Și el s-a mâniat și nu voia să intre; dar tatăl lui, ieșind, îl ruga. Însă el, răspunzând, a zis tatălui său: Iată, de atâția ani îți slujesc și niciodată n-am călcat porunca ta. Și mie niciodată nu mi-ai dat un ied, ca să mă veselesc cu prietenii mei. Dar când a venit acest fiu al tău, care ți-a mâncat averea cu desfrânatele, ai înjunghiat pentru el vițelul cel îngrășat. Tatăl însă i-a zis: Fiule, tu totdeauna ești cu mine și toate ale mele ale tale sunt. Trebuia însă să ne veselim și să ne bucurăm, căci fratele tău acesta mort era și a înviat pierdut era și s-a aflat.

Apariție neîntreruptă din anul 2002.
Pe site-ul parohiatomacozma.ro găsiți Arhiva completă

Tatăl, fiul și întoarcerea

Text și context

Din seria de relatări evanghelice cu mesaj și dimensiune de actualitate face parte cu certitudine și pilda fiului risipitor. E inserată într-o adevărată serie de narațiuni în care se vorbește despre Împărăția lui Dumnezeu și criteriile care duc înspre aceasta.

Mezinul

Protagonistul e mezinul. Alintatul familiei care, fără a prețui munca celor de dinaintea lui, cere partea de avere ce i se cuvine. Ca și când ar fi muncit la ea. Apoi, după ce o primește, pleacă în lumea largă, unde o risipește în scurt timp în desfrânări. Precum e firesc, urmează decăderea. Sărac și necunoscut, ajunge să pască turma de porci ai unor om de pe acele meleaguri ostile. Aici are loc momentul „venirii în sine”. Al repriorizării valorilor. Unul surprins cu măiestrie de Michelangelo în frumoasa sa frescă și analizat în detaliu de către Sfinții Părinți.

(continuare în pagina a doua)

În cadrul acestor clipe, omul realizează ce bine era acasă. Leapădă de pe suflet poverile mândriei și gândurile de desfrâu și decide să se întoarcă. Nu în ipostaza de fiu, ci cerând să fie îngăduit ca slugă. E conștient de greșeală, dar e la fel de sigur de dragostea pe care părintele său i-o poartă.

Întoarcerea

Odată ce aceste gânduri se limpezesc, omul se așterne pe cale. E dispus să-i ceară tatălui iertare și nădăjduiește că va fi reprimat în sânul familiei, chiar dacă într-o postură inferioară. Dorul său se intersectează, de bună seamă, cu al tatălui, la fel cum li se vor încrucișa privirile atunci când va ajunge înapoi.

La capătul sentimentului care motivează acțiunea de revenire se găsește inima îndurerată a părintelui. Una care-i roagă fiului întoarcerea. Va avea parte de o bucurie greu de descris în cuvinte atunci când îl va regăsi. O va transpune imediat în fapte.

Ordine precise vor veni să-i dea glas. Va junghia vițelul cel îngrășat și va pune inel în mâna lui, restituindu-i demnitatea pierdută. Ospățul spontan va stârni, însă, gelozia fratelui mai mare. Justificată într-un fel: „Iată, atâția ani îți slujesc și niciodată n-am călcat porunca ta. Și mie niciodată nu mi-ai dat un ied, ca să mă veselesc cu prietenii mei. Dar când a venit acest fiu al tău, care ți-a mâncat averea cu desfrânatele, ai înjunghiat pentru el vițelul cel îngrășat”, îi va spune el. În dorința de a-l

împăca, părintele îi va spune că toate ale sale îi aparțin, dar că bucuria întoarcerii celui pe care-l crezuse veșnic pierdut merita marcată cum se cuvine.

În loc de concluzii

Dincolo de dimensiunea narativă propriuzisă, parabola fiului risipitor are și o puternică dimensiune de actualitate. Ne invită să ne oglindim în personajul principal. Să ne vedem pe noi înșine în ipostaza celor care cheltuie în desfrânări bunuri pe care nu le-au agonisit. Precum sănătatea, tinerețea, voioșia, ori altele. Apoi, să ne venim în simțiri. Să ne întoarcem la Domnul, Părintele care ni le-a oferit și care ne așteaptă cu drag. Spre a fi repuși în demnitatea de fii. De aceea, se cade să privim cu seriozitate la acest moment și să învățăm din smerenia fiului pomenit. Dacă o vom face, vom avea răsplată pe măsură. Îndrăzniți!

Sursa: doxologia.ro

Să ne apucăm și noi, așadar, fraților, de lucrarea pocăinței, ferindu-ne de cel rău și de turmele lui. Să stăm departe de porci și de roșcovele care îi hrăneau pe ei, adică de patimile cele spurcate și de cele ce-s legate de acestea. Să fugim noi din țara patimilor, care sunt necredința, pofta nesaturată și necumpătarea, unde e foamete mare de cele bune și patimi mai rele decât foamea. Să alergăm către Tatăl nesticăciunii și Dătătorul de viață, pe calea vieții prin virtuți. Căci acolo Îl vom afla pe El, în marea Lui iubire de oameni, ieșindu-ne în întâmpinare și hărăzindu-ne nouă iertarea păcatelor noastre, semnul nesticăciunii, arvuna moștenirii viitoare.

Sfântul Grigorie Palama

EPIFANIA

Să ne cunoaștem sfinții!

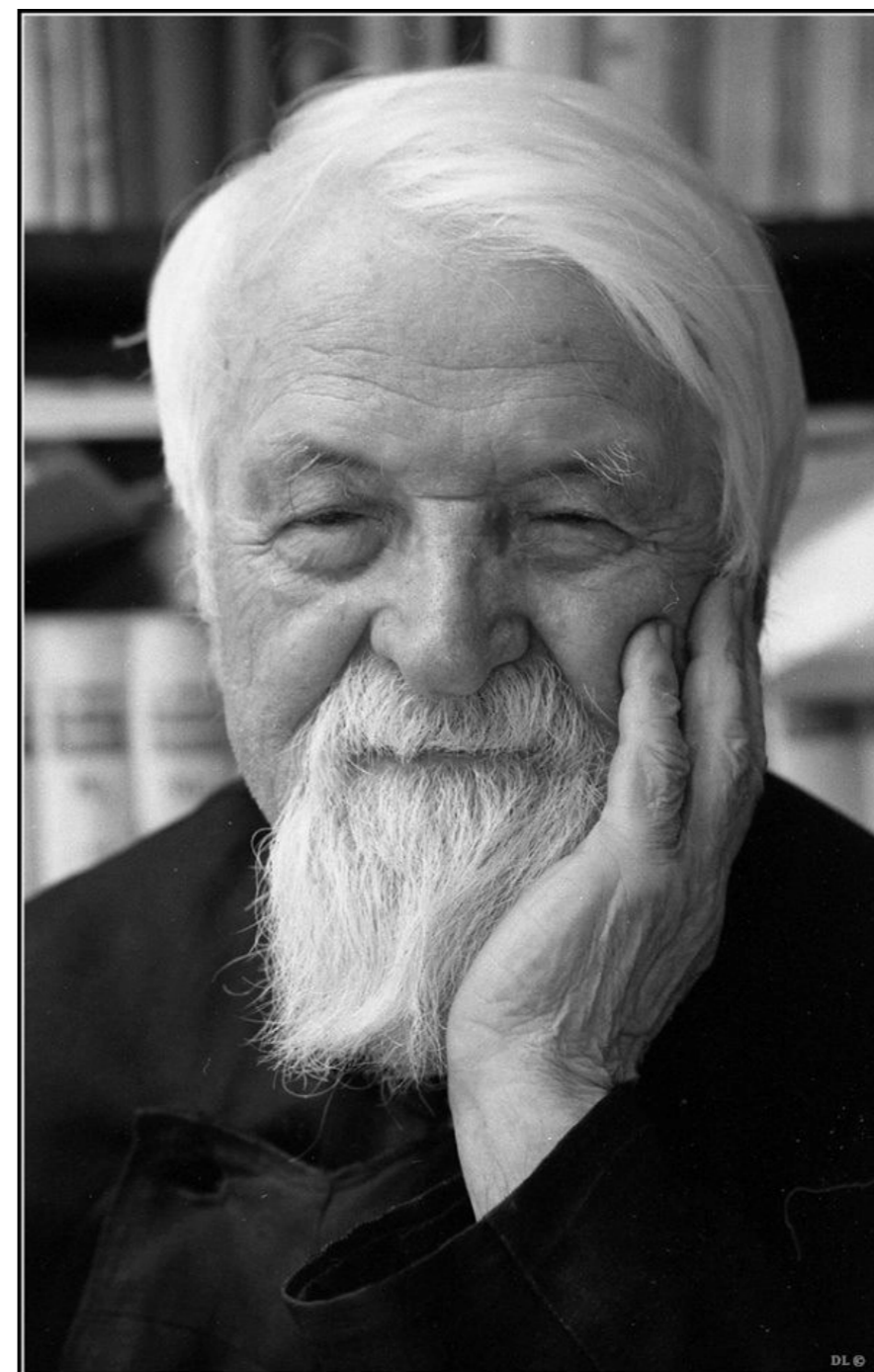
CENTENARUL PATRIARHIEI ROMÂNE: Proclamarea generală a canonizării celor 16 Sfinți Români

2. Părintele Dumitru Stăniloae, profesor de teologie la Sibiu și la București, cu titlatura: Sfântul Preot Mărturisitor Dumitru Stăniloae, cu cinstire în ziua de 4 octombrie;

* Părintele Dumitru Stăniloae a fost o personalitate marcantă a Ortodoxiei, preot, scriitor, teolog, traducător, cercetător, părinte

spiritual, îndrumător, sfătuitor. S-a născut la 16 noiembrie 1903, în Vlădeni, județul Brașov. Studiile superioare le-a făcut la Facultatea de Litere din București (un an) și Facultatea de Teologie din Cernăuți (1923-1927), unde a obținut și doctoratul în 1928. A fost trimis de mitropolitul Nicolae Bălan la studii de specializare pentru dogmatică și istorie bisericească la Facultățile de Teologie din Atena (1927-1928), München și Berlin (1928-1929). La încheierea studiilor, reîntors în țară, a fost numit profesor la Academia teologică 'Andreiană' din Sibiu, unde a funcționat până în 1946. După alegerea rectorului Nicolae Colan ca episcop al Clujului, a fost numit rector al Academiei (1936-1946). A fost hirotonit diacon în 1931, preot în 1932 și a fost hirotesit protopop stavrofor în 1940. În București a fost transferat prin chemare la Facultatea de Teologie, la Catedra de Ascetică și Mistică (1947-1948). În 1948, când Facultatea a devenit Institut Teologic de grad universitar, a fost încadrat ca profesor titular de teologie dogmatică și simbolică, cu o întrerupere în 1958-1963, perioadă în care a suferit o detenție în închisorile comuniste.

(sursa: Dicționarul Teologilor Români, pr. prof. univ. dr. Mircea Păcurariu, 1996)

”Cel mai frumos și mai convingător discurs despre dragoste este îmbrățișarea!”
– Părintele Dumitru Stăniloae